

had de krant voor de juffrouw niet. Ze vouwde haar dicht: voorzichtig, of ze een fijn damasten servet ware geweest; toen was ze weer alleen: die krant was de eenige, die haar nog eenigszins met de buitenwereld in aanraking bracht. Al haar oude kennissen waren dood, en „nieuwe maakte ze niet meer.” Alles was veranderd! Met een zucht stond ze op, en trok aan de schel. De meid in de keuken wist wat dit beteekende. Zij borg met hare verkleumde vingers haar naaiwerk in 't boersche mandje, wat niet veel tijd mocht kosten, want in 't volgend oogenblik stond de juffrouw reeds met den koperen blaker op den drempel. De juffrouw zag alles na; een paar minuten had ze slechts noodig om in alle hoekjes en gaatjes te kijken; het laatste in den doofpot en in de stoof. Ze draaide het spaarlampje uit, en „keek in donker”. De meid liep vooruit, volgens het consigne; de juffrouw voelde nog eens aan de keukendeur of die wel goed gesloten was, en daarna ging 't zwijgend de lange gang door en de breede ouderwetsche trappen op. Bijna waren ze boven, toen meesteres en dienstbode gelijktijdig hare schreden inhielden: er werd aan de voordeur gescheld!

De juffrouw bleef een oogenblik staan. — Daar had je 't al!... Er was brand!!!... Verwijtend keek ze de meid aan: al lang had ze voorspeld dat die meid nog eens brand stoken zou!... Maar neen: er was de laatste uren geen spoor van vuur in huis geweest... — Niet opendoen! klonk haar bevel. — Wie doet er open in het holle van den nacht?! We zijn naar bed! Maar een herhaald en nu nog ongeduldiger bellen deed de juffrouw begrijpen, dat hij die buiten stond niet van plan scheen 't op te geven, en dat 't dus noodzakelijk was het bevel in te trekken. — Maar doe dan met de ketting open, en vraag eerst wie er is!

Achter het in houten krullen gevatte glas boven de voordeur werd voor hem, die buiten stond, een flauwe schemering zichtbaar, naarmate de juffrouw met het licht verder de trap afdaalde. — Wie is daar? — Mijnheer de Breul! Maar doe dan toch open! 't Is hondenweer!

Mijnheer de Breul stoof driftig naar binnen. Hij liep de meid zonder groet voorbij, sloeg de sneeuw van zijn pels, deed een vergeefsche poging om de deur van de voorkamer te openen, waarbij hij tegen de zware ganglantaarn bonsde met zijn hoogen zijden hoed, zoodat deze scheef op zijn hoofd kwam te staan, en kreeg daarna eerst zijn zuster, die achter 't licht stond, in 't gezicht. Hij ging haar vóór, met groote stappen de achterkamer in. — Ik heb er niet aan gedacht dat jij zoo vroeg op stok gaat, zei hij, maar ik had toch niet eer kunnen komen; ik kom juist van een vergadering. — Hij knoopte zijn pels open, om een brief uit een der binnenzakken te krijgen. — Brr!... wat is 't hier koud!... Hij knoopte hem dadelijk weer dicht.

Hij had vergeten zijn hoed recht te zetten. Zooals hij daar stond in dat rossige licht, dat zijn zuster nog steeds onbeweeglijk in de hand hield, met dat scheefstaande hoofddekseel, had men den gevierden staatsman, den deftigen volksvertegenwoordiger, nauwelijks in hem herkend. Hij scheen eer iemand die juist van een partij t'huisgekomen was, waar hij zich wat veel had gemonteerd.